

Předmluva

V temné džungli je těžké rozpoznat, co je skutečnost a co naše fantazie. Proto chodí lidé ve dvojici, aby se navzájem ujistovali, že to, co vidí, nejsou přeludy. Lidské smysly jsou samy o sobě nedůvěryhodné. Člověk bez společníka, musí pouze potlačit veškerou fantazii, aby se neztratit v záplavě podnětů.

Proto se následující text neopírá pouze o osobní zkušenost, neboť to může být pouhé mámení smyslů. Stejně tak podobnost se systémem kabaly a dalších škol, není ještě dostatečným důkazem skutečnosti, protože to může být jen hra fantazie. Až potvrzení od tří nezávislých kouzelníků, ve spojení s předcházejícím, bylo dostatečným důvodem, vzít realitu na vědomí. Svět musí milovat ironii, když mu za základ stojí lidé, jejichž výklad slova pravda je pružný jak u členů parlamentu.

V následujících kapitolách je jasně popsáno jak se do světa šamanů vstupuje a jaká je jeho architektura. Každý se může sám přesvědčit, pokud akceptuje, že praxe způsobuje nevratné změny a přináší nezapomenutelné situace.

Popisovaná praxe je pravděpodobně běžná v celé Amazonské džungli, s drobnými lokálními odchylkami. Pozorování, uváděná níže, jsou souhrnem z celkem 15 měsíců pobytu, během čtyř výprav, uskutečněných v letech 2012-16. Řeka Tahuayo, vesnice Nuevo Jerusalem, 4°29'1''S 73°22'24''W (Greenwich).

Duchové rostlin

Magie pralesa je vždy magií rostlin. Informace o povaze, účincích a použití rostliny získáváme přímým poučením ze strany rostliny samotné. Podstata dané byliny, kterou indiáni nazývají *spirito*, se materializuje ve snech a komunikuje s každým v jeho rodném jazyce. Duch rostliny se většinou lidí zjevuje ve stejné podobě, ač to nebývá vždy pravidlem.

Př.1: Strom Chuchuhuashi se většinou lidí zjevuje jako muž mohutné konstituce.

Př.2: Liána Ajos Sacha je vysoká štíhlá postava, bledé barvy, muž či žena.

Př.3: Keř Lobo Sanango ukazuje se coby malé snědé děvče, veselé a tančící.

Spojení s duchy rostlin je přístupné každému, kdo o to bude stát. Tak se i šamanem v pralesi může stát každý, bez ohledu na společenský původ. A proto také se tento systém dá použít i v jiných částech světa.

Základní znalosti o rostlinách, léčivých i jedovatých, má v pralesi každý. Stejně jako v Evropě má většina lidí povědomí o místních bylinách a tyto informace jsou sepsány v herbářích.

Šamani však mají s bylinami vztah osobní a mnohem hlubší. Proto také znají dobře několik, sobě oblíbených, rostlin a s nimi pracují. Tyto rostliny si každý vybírá podle osobních sympatií a stejně tak rostliny, podle osobní náklonnosti, jsou různě přátelské k různým lidem. A tak si šaman vystačí se třemi přátelskými rostlinami a na ně se zaměřuje a skrze ně léčí, než aby stále testoval rostliny nové.

Prvním krokem je připravit tělo i mysl na svět rostlin. A jelikož se chceme spojovat s duchy přírody, musíme na čas opustit lidskou společnost. V pralese je jednoduché sednout do kanoe, odjet kilometr od vesnice a již vás nikdo rušit nebude. V civilizaci je jistě těžší sehnat zapadlou horskou chatu,

Toto přípravné období se obecně nazývá *dieta*. Kromě již zmíněné samoty nese i jistá omezení týkající se stravy a denní činnosti.

Z jídla vynecháme veškeré silné koncentráty a to zejména sůl, olej, cukr a alkohol. Vhodná je v tomto období vegetariánská strava a vše co poskytuje les či džungle. Striktní zákaz platí pro vepřové maso a to po celý zbytek života ! Stejně tak je nutná , pouze v době diety, sexuální abstinence. Kdo nedodrží úpravu jídelníčku riskuje zdravotní komplikace a kdo neakceptuje absenci sexu riskuje šíleností.

Toto období diety trvá většinou od tří týdnů do tří měsíců. Během té doby tělo notně zeslábne a je dobré se vyhybat přílišné tělesné námaze, slunci a ohni.

Již druhý den v klidném prostředí pozorujeme změny mysli, která opouští vjemy společnosti a zpomaluje se na rytmus pralesa.

Zaměřujeme se vždy na užívání jediné rostliny během jedné diety. Po ukončení se pak pomalu navrátíme k normálním zvyklostem a po času odpočinku, cca 1 měsíc, se můžeme stejným způsobem věnovat rostlině druhé.

Jednoduchý příklad:

Dejme tomu, že jsme si vybrali Meduňku lékařskou. V již popsáném prostředí se vystříháme všeho agresivního v jídle i činnosti. Na zahradě máme pěknou kolonii Meduňky a z té každý večer připravujeme macerát. Ten používáme ráno a večer ke koupeli a v malých dávkách jej pijeme.

Macerát připravujeme každý večer čerstvý, a to tak, že po západu slunce a koupeli natrháme list a květ, zalijeme studenou vodou, přikryjeme a necháme stát v temném místě.

Ráno použijeme polovinu ke koupeli a druhou polovinu schováme na koupel večerní. Samozřejmě můžeme připravovat lázeň dvakrát denně a potom ráno spotřebujeme vše a připravíme novou lázeň na večer.

Během téhle doby jsme s rostlinou v celodením styku a není nám zatěžko si ji vizualizovat. Po několika dnech již budeme schopni udržet souvislou představu po několik minut.

Během diety se sny stávají jasnější a začínají se v nich objevovat stále stejné obrazy. Jedním z nich je cesta, která ukazuje jak bude probíhat naše činnost. Jdeme-li, ve snu, po cestě pěkné a upravené, bude i naše úsilí bez nesnází úspěšné. Jsme-li na cestě plné kamenů, děr a jinak obtížné, můžeme očekávat překážky. Cestou je stejně tak silnice v krajině jako i řeka, či jezero. I v těchto snech můžeme plout klidnou řekou za jasného dne, nebo divokými peřejemi v neustálém ohrožení života.

S vizí cesty či řeky se často spojuje vize dopravních prostředků, jako jest loď, automobil, či letadlo. Opět podle celkového průběhu snu dokážeme snadno dešifrovat, jestli síla co nám pomáhá je konstruktivní, či nese v sobě nějaký osten.

Had je znamení vědomého zla a nepřátelství. Ohrožuje-li nás ve snu had, značí to, že někdo, koho známe, je v jádru naším nepřítelem a škodí nám.

Zástupy bojovníků v starodávných zbrojích, představují přátelské duchy rostlin, kteří nám tímto poskytují svou podporu. Často od nich také darem dostaneme zbraně sloužící k obraně. Tyto předměty, jako jsou meče, kopí, štíty, nám již zůstávají napořád.

Sny se začínají dostavovat asi třetí den po zahájení diety. Dále se prohlubují a stávají se soudržnými, až se nám se snu zjeví duch volané rostliny. V našem případě tedy *spirito* Meduňky lékařské, které jest formou mladé děvče v zelených, bohatě zdobených, šatech. Zeptá se nás proč ji voláme a co potřebujeme. A v běžném rozhovoru se dozvíme vše, na co se ptáme. Konverzace je založena na vzájemné úctě a sympatii, nikdy na donucení. Během těchto setkání často slyšíme podivnou melodii. Tu se naučíme nazpaměť tak, abychom ji už nikdy nezapomněli. Tato melodie je indiány nazývaná *Icaro*. Je to mantra či motlitba, která šamanovi usnadní opětovné vyvolání ducha rostliny. Každá rostlina dává různé *Icaro* různým lidem. Každý šaman má své vlastní písně a nemá tedy smysl učit se zpívat písně svého učitele.

Pokračující v dietě, seznamujeme se z duchem rostliny natolik, že jsme schopni přivolat ho i v bdělém stavu. Evropská magie nazývá takový postup *invokace*. Rituál, kterým ladíme mysl si vytváří každý sám, podle poučení ducha rostliny a není tedy nutné opakovat rituály ostatních.

Čím více bylin šaman takto zná, tím je silnější. Chce-li potom někoho zmíněnou bylinou léčit, absolvuje krátkou dietu, v noci pije macerát z byliny a stejně tak i pacient. Poté šaman invokuje ducha rostliny a od něj se dozví, zdali a jak může rostlina nemocnému prospěti, jak ji připravit a dávkovat.

Magie Amazonského pralesa je často spojována s odvarem *Ayahuasca*. Ten ovšem slouží k magickému letu a pro léčitelské poznávání rostlin jej nepotřebujeme. Zajímavé je, že muži postupovali tak, že, s pomocí *Ayahuascy*, cvičili se v magickém letu a až zpětně vraceli se k jednotlivým rostlinám. Ženy naopak se věnovaly přímo rostlinám, aby je mohly v praxi používat a magický let je vůbec nezajímal.

Magický let

Pro navození magického letu jsou po celém světě užívány rostliny a houby, které jsou romanticky označovány jako magické. Literatury o těchto rostlinách je více než dost a proto je zbytečné, je zde popisovat. Rozdíl pramení pouze z geografického výskytu jednotlivých rostlin. Nezáleží na tom kterou rostlinu šamani používají. Cíl je vždy stejný. Kolem Ucayali je to nejčastěji odvar *Ayahuasca*.

Vezmeme duševní stav, v kterém potkáváme duchy rostlin a obrátíme pozornost z vnějšku dovnitř. Zastavujeme všechny myšlenky směřující ven a vtahujeme jemná vlákna, která nás

s předměty venku spojují. Velmi se to podobá buddhistické meditaci. Je to stav značně křehký, protože fantazie strhává mysl vpřed a myšlenky znovu běží po vlákněch a nás odnáší sebou.

Vhodné je, dívat se na věci tak nějak stranou. Jako když jedete na kole, pozornost věnujete cestě před sebou a okraje zorného pole sice vnímáte, ale nereagujete na ně. Stromy u silnice, patníky, vzdálený les, to vše registrujete, ale vaše pozornost směřuje pořád dopředu. Tak všechny myšlenky umístíme do tohoto prostoru po stranách a pozorujeme jen svět před sebou. Pak se dech oddělí od těla a následuje pocit kulové šírokosti. Jakoby se hlava stala součástí sféry, co oblopuje celou planetu. Sféra ta není vysoká, je to spíše slupka, kterou se dá snadno projít. Má stříbřitě šedivou barvu. Pocit, který vyvolává, je velice příjemný.

Pokud stále držíme fantazii na uzdě a nestrhne-li nás nějaký pěkný obraz na stranu, pak začíná to čemu se říká magický let. Jde o vzestup, který však má u každého jinou formu, dle jeho naturelu. Jeden šaman vždy nastoupil do letadla, které s ním pak letělo světem, druhému se zjevila liána, která vyrostla ze země až do nebe a on po ní vyšplhal nahoru. Jiný zase stál pod oblohou, z které se k němu spustil žebřík, po kterém on vystupoval na nebe a další zas pozoroval mraky, které postupně zakryly celou oblohu vírem tornáda. Ten ho pak zvedl nad oblaka.

Oblačný vír se pomalu točil a pluly v něm všechny formy co asi na zemi jsou. Vynořovaly se z něho rostliny a zase v něm mizely. Vždy se jen vytvořily z toho oblaku a zase se v něm rozpustily. Pokud se zde člověk zaměří na jedinou věc, ta se stane naprosto reálnou, ale vtáhne do sebe všechnu mlhu. A je pak mnohem těžší tu věc opět rozpustit do původního oblaku. V mracích byly všechny formy, ale materiál jen na jednu.

Barva sféry je zespodu šedivá, shora růžová. Při pohledu do dálky se stávala průhlednou. Vrstva se zdála zahalovat celou džungli, ale v místech, kde byly hory nebo poušť, tam končila. Dá se v ní pohybovat bez jakékoliv námahy. Pohyb, stejně jako všechno ostatní se zde ovládá myšlenkou. Je nutné naučit se myšlenky tvořit velice jemně a stále vše pozorovat jen jako by mimoděk. Když se dá svět proti nám do pohybu, necháme ho ať letí a prochází námi. Obrazy a světy nás míjejí. K světům, které skončily za námi se není dobré vracet. Ztratili bychom tím rychlost letu. Nejlepší je let nijak nekorigovat a jen pozorovat ten úchvatný spektakl. Přejeme-li si navštívit konkrétní místo na zemi, je dobré letět na spodní straně pod mraky a pozorovat svět pod sebou. Rychlost přemísťování dokáže být téměř nekonečná. Ale velká rychlost vyvolává závrať a šok. Pokud se ocitneme v cíli okamžitě, změna je tak nenadálá, že mysl se reflexivně stáhne zpět do místa počátku. Zde se opět trochu lekne a zase skočí k cíli. A to se stane několikrát, až je schopná se se závratí vyrovnat. Nicméně i tohle je věc cviku.

Podivuhodné je pozorovat pohyb předmětů okolo. Jelikož jsou tvořeny přímo z okolní materie, tak při pohybu, vpředu neustále vznikají a vzadu se opět rozpouští do růžové mlhy. Spíše než rázová vlna je před tělesem podtlak a za ním, díky zpětnému rozpínání mlhy, přetlak, který urychluje předmět v pohybu.

V téhle sféře se dá najít všechno představitelné. Všechno, na co může někdo, v současném čase, myslet. Všechno co je někde zaznamenáno. Naopak věci zapomenuté zde již nejsou. Je zde k nalezení třeba prehistorický ptakoještěř, ale je to současná představa, nikoliv 200

milionů let stará realita. Vize budoucnosti jsou taktéž pouze zformované představy a s realitou nemají společného víc, než možnost.

Jakkoliv se tato oblaka lehce dají myšlenkou formovat, tak opět rychle mají tendenci vracet se do beztvare formy. Čím usilovněji koncentrujeme myšlenku, tím jasnější a soudržnější předmět vytvoříme a tím více se zhroutí svět okolo.

O to více je podivuhodné, že zde existuje reálný svět, i když je to pouze představa. Krajina nad šedivými mraky, vypadala vždy stejně. Po levici se zvedají červené hory, doprava se táhne temný prales, přes který je vidět Rio Negro a dál pobřeží Atlantiku. Na úbočí hor je pohodlná skalní plošina, čnící nad korunami stromů.

Je z ní úchvatný pohled na vlnící se džungli, která připomíná hladinu vařícího oleje či roztaveného kovu, z které se oddělují jasné kapky, co mizí stoupající vzhůru. V dálce na svahu hor byly zbytky města. Zbytky ne ve smyslu trosek ale v koncentraci materiálu. Stavby tvořily jen tenké nitky, zobrazující obrysy a domy na okrajích se ztrácely v ničem. Podivuhodnou formu mají hory polevíci. Ze strany od džungle jim nic nechybí, ale vstoupíme-li do nich, zjistíme, že dál nikam nepokračují a spíše připomínají jednostrannou kulisu.

Tento skalní masív působí o to bizarněji, když si uvědomíme, že skutečný svět lesů kolem dolní Ucayali je nekonečná rovina a kámen se zde vůbec neobjevuje. Je to vskutku fantastický pohled, když se pohoří vznáší na oblacích. Fata morgana, která se ukáže být skutečnou, když se jí dotkneme.

Jak je možné, že v prostoru, kde se formy neustále přelévají jedna v druhou, existuje dlouhodobě stabilní krajina? Při existenci ji udržují všichni kouzelníci, kteří ji vidí. Až umře poslední z nich, tak se všechno opět rozpustí do neklidných vln. Kdo ale tenhle svět vytvořil? Jeden člověk by na to nestačil a jak dosáhnout toho, aby druhý člověk snil stejný sen?

Nicméně se to podařilo.

Pozorujeme-li virtuální džungli pod námi, ať již z pohodlí skalní plošiny a nebo letíce nad ní, vidíme tvory podivuhodné, jak vznikají a zanikají v neustálém přerodu. Jejich životnost je velice krátká a prodloužit ji mohou jen tak, že upoutají naši pozornost. Objevují se obrazy, které se snaží vzbudit emoce. A to většinou hrůzu či krásu. Ať už se po nás sápe strašidlo a nebo na loďce připlouvá královna krásy, je to vždy jen představa, která bez naší odezvy zkusí něco jiného. Pokud již nás emoce přemáhají a cítíme že se ztrácíme, vzpomeneme si na skalní plošinu nad stromy a hned jsme tam. A opět můžeme pozorovat rozlehlost krajiny. Kromě měnící se hladiny bylo vidět sférou dolů, až k džungli skutečné nad kterou se formovala šedivá mračna.

V okolí bylo vidět, jak zemi s onou oblačnou vrstvou spojuje více sloupů a tornád, podobných tomu našemu. Zdálo se to jako gigantické květy, co z pralesa vedly k obloze. V místě, kde kalichy dosahovaly oblačné sféry, zářily mlhavým žlutým světlem. Jako zářící čočky plovoucí na hladině, z kterých vedla trubice na zem.